



December 2015 – Specijalni - Novogodišnji intervju

Tatjana Debeljački vs. Kristina Kovač

Interview

“Drvo života”

O srećnom detinjstvu u porodičnom domu porodice Kovač?

Stvar je u tome da je tih godina kada sam ja bila dete, puno dece imalo sretna, bezbrižna detinjstva. Ekonomija je bila stabilna, sve grane umetnosti su cvetale, nije bilo ovoliko kriminala, i osećali smo se bezbednim i ušuškanim u staroj Jugoslaviji. Konkretno moje detinjstvo je bilo divno. Za to su se pobrinuli moji roditelji – tata je bio uspešan kompozitor, samim tim živeli smo spokojno, išli na more svake godine, dosta putovali po Evropi. Mama je bila emotivni stub našeg doma, i ona je osoba koja nam je pružala sve ono što jedna fantastična majka treba da pruži – nežnost i pažnju, podršku, utehu. Sa tatom smo više izlazile u „svet”, volela sam da idem na njegova snimanja, tada je radio sa mnogim mladim muzičarima kao što su Bajaga, Poslednja igra leptira, Čutura, i meni je sve to bilo užasno zanimljivo.

Kada ste zakoračil u muziku, komponujete, svirate klavir i pevate. Kako se nadovezivao uspeh kasnije?

Sa 7 godina krenula sam u muzičku školu, na klavir i solfeđo. Bila sam veliki talenat za klavir, ali lenja kao buba, te se želje moje nastavnice klavira, Goge, nikada nisu ostvarile, a bile su da odrastem u uspešnu pijanistkinju. Bila sam kampanjac, nisam volela da vežbam, ali jesam svo znanje stečeno u muzičkoj školi koristila u pop muzici na kojoj sam odrasla. Sa 11 godina sam uradila svoj prvi pop aranžman, a u osnovnoj školi sam zabavljala vršnjake na malom odmoru u kabinetu za muzičko, svirajući najnovije hitove Bajage i Džordž Majkla. Znala sam vrlo rano da je pop muzika moj poziv, i tu nisam imala nikakvih dilema. Sa Aleksandrom sam ušla u kompozitorske vode vrlo rano, prvu pop pesmu sam napisala sa 13 godina. Bile smo vrlo ambiciozne i želele smo svetsku slavu sa svojim pesmama. Naravno, kako sam sazrevala, upoznavala sam sebe, i nakon uspeha grupe K2 i turbulentnih vremena u našoj zemlji, shvatila da želim da se „skrasim” i da sam pronašla ono u čemu najviše uživam – komponovanje. Uspeh K2 bio je vrtoglav i veliki, ali ljudi nisu videli drugu stranu toga – bile smo mlade devojke od 21 i 23 godine, same smo pravile i producirale svoju muziku i time smo se izdvajale od ostalih žena na muzičkoj sceni u tom trenutku. Samim tim, bilo je neminovno da će mnogima smetati naš uspeh. Tako je i bilo. Kad sam napunila 24 godine, shvatila sam da više ne želim da budem izvođač, već da moji snovi leže u uspešnoj kompozitorskoj karijeri. Pošla sam za svojim snovima.

Na 60. Međunarodnom Sajmu knjiga u Beogradu predstavili ste svoj prvi roman “Drvo života”, kakvi su utisci danas, uzimajući u obzir da je prodato 3000 primeraka za kratak period?

Knjiga je za manje od 2 meseca doživela i treće izdanje. Iskreno, u isto vreme sam iznenađena i oduševljena. Kad ljudima kažete “Kristina Kovač izdala knjigu”, mnogi pomisle da je to neka potpuna glupost, neki ljigavi ljubavni roman pun literarnih pretenzija i foliranja. Ono što ih dočeka je ipak nešto sasvim drugačije, i to je ono što mi ljudi prvo kažu nakon čitanja. Takođe mi kažu da su neposrednost mog stila pisanja, jednostavnost u pristupu, i iskrenost moje glavne junakinje načisto razoružavajuće. Naročito se dopada ženama, mada ni muškarci nisu imuni. “Drvo života” osim glavne ljubavne priče, pokriva mnoštvo tema važnih za život jedne žene – način na koji ih društvo doživljava, odnos prema seksualnosti, smrti, bolesti, majčinstvu. Ima puno tuge u njoj, ali i odlučnosti da se sreća oberučke zgrabi dok je tu.

Potpisali ste ugovor za izdavanje romana u Makedoniji, da li će biti i na drugim republičkim jezicima?

Za sada nemam konkretne planove po tom pitanju, pretpostavljam da ću ako knjiga doživi zadovoljavajući uspeh, dobiti još ponuda od izdavača u regionu. O tom potom.

Koliko Vam znači nit koja govori da je „Najhrabriji ljubavni roman u poslednjih nekoliko godina”?

Sa jedne strane puno, a sa druge, ne znam tačno na šta se to odnosi. Ako se misli na moju otvorenost u stilu pisanja, to je osobina koju nosim i sa kojom živim svaki dan svog života. Takva sam sa kolegama, prijateljima, ćerkom, svojim čovekom, snajkom koja prodaje zelenu salatu na Kaleniću. To je deo mene, i ne smatram to hrabrošću, ali mi ljudi ističu da je u današnje vreme ta osobina u deficitu i da je zato smatraju hrabrom.

Kroz Vaše “Drvo života” iskazujete simboličnu moć žudnje i večnosti?

Suštinski, glavna poruka knjige, koja se na samom kraju negde podcrtava, jeste da postoji tri najvažnije ljubavi u ženinom životu, jedine prave, i to su ljubav prema majci, ljubav prema detetu i ljubav prema Muškarcu sa velim M. Njih ne biramo, one se prosto događaju, čak i onda kada su okolnosti nezgodne ili tragične, i kada je sve protiv njih. Zato je važno da nam životni izbori budu u skladu sa tim, jer ljubav je jedino što ostaje iza nas kad napustimo ovaj život.

Stvaralaštvo ima za cilj da ostavi pečat, pečat vere u ljude i ljudsko, a ta vera Vas ne napušta?

Istina, ne napušta me, iako sam se million puta opekla o ljude, i razvila prilično ciničan stav prema mnogim stvarima. Ali u biti sam žena koja veruje u dobrotu, u ljubav, i mislim da je to kroz ovu knjigu potvrđeno.

Da li mislite da ste nadmudrili očekivanja?

Ne bih rekla da sam ih nadmudrila, a i zavisi čija. Ima ljudi koji su od mene očekivali baš ovo što su dobili, jer poznaju moj stvaralački sentiment i prate moj

rad godinama, a ima i onih koji su mislili sve najgore kad su čuli da sam “i ja” napisala knjigu, pa im je nekako došla u ruke, i potpuno razbucala njihovu predrasudu o meni. Zbog toga mi je jako drago kad mi se jave baš ti ljudi, jer tada znam da je ono što sam napisala mnogo veće od mene.

Kako provodite slobodno vreme i šta Vas najviše ispunjava?

Svo slobodno vreme provodim sa svojom ćerkom Tarom koja, kao i sva deca, raste kao iz vode, i jako mi je važno da ništa novo ne propustim. Ne krećem se puno, slabo izlazim, porodični život je ono što me čini srećom, Danijel i Tara.

Šta biste mogli da izdvojite i kažete o sebi između jave i sna?

Da sam naporna, predana, teška, nežna, nabusita, mila i aždaja, sve u jednom.

Šta možemo očekivati od Vas u bliskoj budućnosti na stvaralačkom planu?

Upravo krajem Decembra izlazi spot za singl koji sam napisala Marku Balabanoviću iz prve sezone X faktora, moja pesma “Slep kod očiju” na koju sam jako ponosna. U bliskoj budućnosti rešila sam da se vratim u kompozitorske vode, i da sebi zadam zadatak da pravim pesme talentovanim mladim ljudima kojima treba podrška, a i onima koje su ljudi možda i zaboravili.

Jeste ostvarili sve što ste želeli, i kada biste krenuli ispočetka da li bi se isto bavili umetničkim stvaralaštvom?

Nisam. Da, bavila bih se istim ovim poslom, sigurno. Ja sam srećna dok napredujem, i dok radim. U Srbiji je pop muzika istisnuta iz mejnstrim medija, i to je velika greota, jer smo se uvek trudili da budemo u korak sa svetom. Pokušaću da učinim sve što je u mojoj moći da se to ponovo dogodi.

PR

DIOGEN pro kultura

<http://www.diogenpro.com>